

[Erhard Jakobsen]

merne føler, at ministrene taler oppefra og ned til dem, og derfor vil de have så meget samråd som muligt, og det er det, de får garanteret igennem dette her. Det er det, sagen drejer sig om, og det er i hvert fald nogle parlamentsmedlemmer relativt tilfredse med, men det har selvfølgelig intet at gøre med andre planer, hvoraf nogle er højtflyvende, som vi har diskuteret ved forskellige lejligheder.

Formanden:

Der har været en meget lang række korte bemærkninger, og vi nærmer os afslutningen af dem. Hr. Ivar Nørgaard for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Den daværende socialdemokratiske regering var modstander af indførelsen af direkte valg til EF-Parlamentet. Vi kæmpede længe for at undgå det. Til sidst bøjede vi os. Først stillede vi et forslag om, at kun folketingsmedlemmer skulle kunne vælges, men heller ikke det kunne de borgerlige partier her i landet acceptere. Så gik vi med til direkte valg med den udtrykkelige begrundelse, at vi ikke hermed ønskede at give Parlamentet mere indflydelse og magt. Vi sagde, fordi mange hævdede det, at det kunne være en fordel, at man med nogle års mellemrum kunne debattere EF-sager i befolkningen. Det var argumentet, at EF-debatten kunne komme ud i befolkningen, fordi man en gang imellem skulle vælge EF-parlamentarikerne, men vi understregede, at det ikke måtte få nogen til at tro, at vi af den grund ville give EF-Parlamentet mere magt og indflydelse, og det er stadig væk vores holdning. Det er det, vi skal tage stilling til i dag.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Efter at have hørt hr. Erhard Jakobsen, som siger, forslagene om EF-Parlamentet kun handler om prestige, får jeg lyst til at citere Anders Torbøl, advokat og specialist i EF-ret, som i hele sit lange indlæg i Børsen mandag den 20. januar 1986 på mange måder giver hr. Erhard Jakobsen ret, men som desuden siger:

»På to andre, ikke uvæsentlige områder gives der i EF-pakken Parlamentet nye beføjelser. Det drejer sig om artikel 237 vedrørende optagelse af nye medlemslande i Fællesskabet, og det drejer sig om artikel 238 vedrørende associeringsaftaler med Fællesskabet. I begge tilfælde har Rådet hidtil kunnet foretage vedtagelse alene ved ratifikation i medlemsstaterne, blot Parlamentet forinden er blevet hørt.«

I virkeligheden får Parlamentet en reel vetoret her. På den baggrund er det lidt besynderligt, når pakken også indeholder sådanne elementer, at høre hr. Erhard Jakobsen sige, at det kun handler om prestige.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg takker hr. Ivar Nørgaard, fordi han svarede på det spørgsmål, jeg stillede til hr. Anker Jørgensen. Jeg forstår udmærket socialdemokratiets holdning i 1978. Jeg synes også, socialdemokratiet kom til et meget fornuftigt resultat dengang. Det, der kan undre, er, at de ikke kan komme til en fornuftig konklusion denne gang.

Det spørgsmål, jeg stillede til hr. Anker Jørgensen, vedrørte ydmygheden i forbindelse med 1972-beslutningen. For hvad er i virkeligheden forskellen på det, vi skal træffe beslutning om i øjeblikket, og det, vi traf beslutning om i 1978 og i 1975 om Europa-Parlamentets budgetbeføjelser?

Skrumsager Skau (V):

For mig er det umuligt at forstå, at de mange gode EF-tilhængere i socialdemokratiet og i det radikale venstre her vil lade sig overrumple af helt indenrigspolitiske årsager og måske bliver lokket i baghold af EF-modstandernes dystre og eneste opgave, nemlig at få Danmark ud af Fællesskabet og ud i isolation.

Jeg kan ikke forstå, at disse mange tilhængere af EF, der forstår betydningen af det europæiske samarbejde mellem demokratiske lande og dets betydning for fred og sikkerhed og for at undgå isolation og selvtilstrækkelighed, vil sige nej til pakken.

Det er ikke til at forstå, at de tidligere EF-tilhængere ikke fortsat vil være med til at forbedre samarbejdet, som mange EF-tilhængere, men nu EF-pakkemodstandere har be-